

1934 1925

НОВЕ МІЩЕ

ч. 2
1925?

В ЧИСЛІ
ПРОГРАМИ
ТА ЛІБРЕТО
ВСІХ ВИСТАВ
ЗА ТИЖДЕНЬ

„Комуна в степах“
Борисогліська-Сіклета
К ошевський-Минишна
„ВІЙ“—інтермедія

ВІЙ

ЦЕНТРАЛЬНА
НАУКОВО-УЧБОВА
БІБЛІОТЕКА.

87749

59

ДЕРЖАВНИЙ ОПЕРНИЙ ТЕАТР

Вівторок 3 листопаду

„ЛЕБЕДИНЕ ОЗЕРО“

Репертуар з 3 по 8 листопаду

Середа 4 листопаду

„ФАУСТ“

:: :: ПРЕМ'ЄРА :: ::

Четвер 5 листопаду

„ЛЕБЕДИНЕ ОЗЕРО“

П'ятниця 6 листопаду

„ФАУСТ“

Субота 7 листопаду

„ЛЕБЕДИНЕ ОЗЕРО“

Неділя 8 листопаду

„ФАУСТ“

Репертуар з 3 по 8 листопаду

ДЕРЖАВНИЙ Драматичний Театр ім. ФРАНКА

Вівторок 3 листопаду „Пухний пиріг“.

Середа 4 „ „ „Комуна в степах“.

Четвер 5 „ „ „97“.

П'ятниця 6 „ „ „Комуна в степах“.

Субота 7 „ „ „Вій“ (8-річчя жовтневої революції — закрита).

Неділя 8 „ „ „Вій“.

НОВЕ Мистецтво

ТЕАТРАЛЬНИЙ ТИЖНЕВИК. ОРГАН ВІДДІЛУ МИСТЕЦТВ УПРАВЛІННЯ ПОЛІТОСВІТИ УСРР.

№ 2.

3—10 ЛИСТОПАД

1925 р.

СПРАВА, ЩО НА ЧЕРЗІ.

Коли не брати на увагу сили силенної побільшости мандрівних труп халтурно-гопаківсько-малоросійського характеру, що за антрепризами знаменитих Гаркунів-Задубайських заповнили провінціальні міста не тільки України, а й цілого Союзу, то у нас минулого сезону існувало 4—5 серйозних українських театрів.

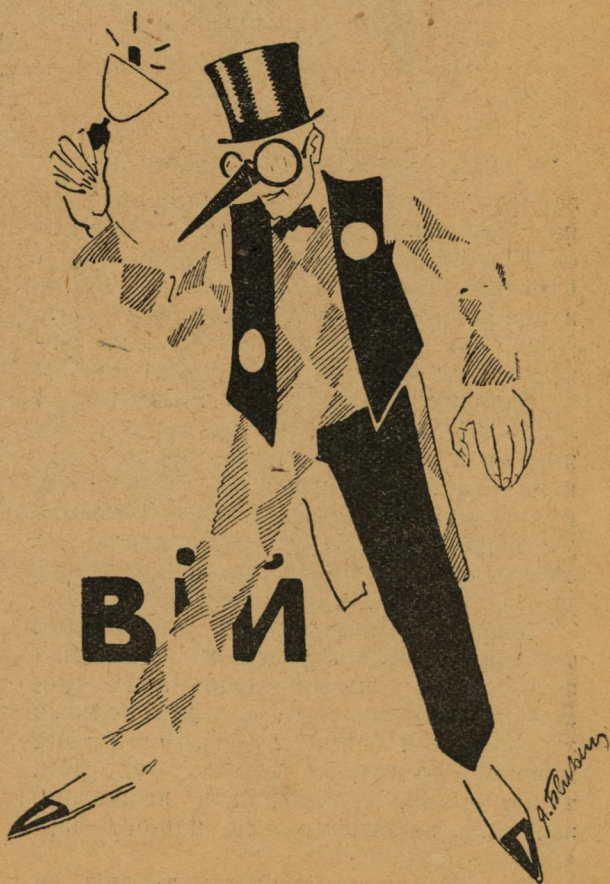
Така незвичайно мізерна кількість не могла, звичайно, задовольнити потреби населення в театрі: як культурно освітній і розваговий установі, що колосально збільшилася (потреба) за часів революції, тоб-то за часів розвитку нової української культури і буйного росту її. Пояснити таке явище треба двома причинами: — по-перше, революція угвердила горожанські права української культури, що має свої властиві їй ознаки і особливости (формальні), по-друге, робіничеселянська маса, затримана в своєму розвиткові умовами царського ладу, зараз з великою жагою посунула опанувати надбаннями культури.

Наша партія своєчасно одзначила це явище і дала правильні рішення цій справі в резолюціях своїх з'їздів і ухвал керуючих партійних органів. В звязку з цим перед Наркомосвітою України стало завдання організації мережі національних театрів, з'окрема українських. Це завдання не легко було зреалізувати.

Умови, що в них творилася буржуазна українська культура і з'окрема театр за часів дореволюційних, і нова культура перші роки революції і горожанської війни—не сприяли тому, аби витворилися кадри українських акторів і режисерів. Особлива недостача відчу-

валася в досвідчених режисерах, що їх на цілу країну було (та поки-що й зараз є) буквально два-три чоловіка.

Так було завжди на початку нової культури. Колись російська, а зараз Союзна Академія Наук мала своїми

„Вій“ у Франківців. Кумедник—К. Кошевський.

(Мал. Я. Бельського).

„Вій“ у Франківців.
Радянська панна—М. Пилипенко.

основоположниками учених заходу, а ще раніше науку й знання у Московську державу понесли українці старої Київської Руси. Так сталося й зараз:— в наші державні театри ми закликаємо режисерів з російської сцени. І як завжди й тут справу полагається тільки на половину, тим паче в такій галузі людської творчості, як мистецтво. Режисери з російської сцени, майже в усіх випадках, незнайомі зовсім з українською культурою, з історією розвитку її, не знають умов, що в них вона розвивалася, не знають самої мови актора, а при таких умовах праця їх надзвичайно складна.

Мережа національних державних театрів розроблена відділом мистецтв і зреолізована в цьому сезоні (а їх числом 10) звичайно і в малій мірі не може задовольнити наших потреб. Поширення мережі в слідуючих сезонах буде йти, треба надіятися, нормально, вважаючи, звичайно, на можливості нашого державного бюджету.

При організації нових театрів, а також і в уже існуючих, маємо подбати про забезпечення їх керівниками ху-

дожньої частини із людей, що виховуються на новому українському мистецтві. Це не значить ні в якій мірі, звичайно, що нам треба цілком одмовитися од режисерів російської сцени, — їх допомога українському театру буде потрібна ще довгий час, бо підготовка нових режисерських кадрів річ затяжна.

Як же створити нові молоді кадри художніх керівників наших театрів? Наше завдання полягає зараз: по-перше, при усіх державних театрах (по деяких уже є) утворити режлабораторії, по-друге, створити громадсько-творчу організацію режисерського молодняка на зразок Московської «Асоціації Режисерського Молодняка». Така організація, крім цілком фахових завдань, має ще виховувати режисера-громадянина («общественника»), що в умовах нашої радянської дійсності (з'окрема української) має першорядне значіння. Зараз ми переживаємо епоху, коли кожна культурна лядина, хто б він по своєму фаху не був, має бути активним громадянином. Явища хоробливого характеру породжені непом, що спостерігаємо ми зараз між окремих членів наших літературних організацій, саме—бажання уникнути громадськості, узько-спеціалізуватися, естетствувати—тимчасові. Їх можна цілком ясно соціально висвітлити, а значить і з ними боротися.

До відкриття Держав. Одеського Драм. театру.
Ужвій-Дробницька, в ролі Амелі—„Мазепа“.

НОТАТКИ НА ШПАЛЬТАХ.

Замість фейлетона.

Газета „Трудовая Абхазия“ з ентузіазмом одзивається про гастролі Харківського „Нового театру“.

Рецензія прикрашена чітким оглавом: Хорошая труппа.

А ось що під цим оглавом:

„Репертуар труппы (очень близкий к Московской «Летучей Мыши» и Ленинградского «Балаганчика»), отчасти устарел, но простое вкрапливание никогда неумирающих особенностей человеческого общежития делает вещь веселой.“

Оце так сказано! „Повкраплювано“, можна сказати, з розмахом і „нікогда неумирающей особенностью“... А ось ще:

„Голембо, конечно, не для такого театра и ее амплуа не может быть выпукло в штрихе смеха“...

Гадаємо, що рецензент «Трудовой Абхазії» теж не для такої газети: його «амплуа», звичайно, було б значно випуклішим у штрихові «Смехача».

Але, крім того, про саму труппу. Який це „Харківський новий театр“? і ще це за корифей—Любанський та Валентінова. — „такие сильные актеры“.

Любанського ми пригадуємо, а Валентінова?

Здається зловживає „хорошая труппа“ гостинністю Абхазії.

Прейомом «Tour de bras».

Придумала Редакція журналу „Цирк“ (№ 5, Москва) анкету, розіслав її по школах і одержала відповіді... Майже 9/10 дітей та підлітків віддають перевагу перед цирком театрові та кіно.

Врятувати становище взявся А. Л.

„Восприятие театра идет, главным образом, в плоскости тонких и сложных психических переживаний, скорее будоражащих нарождающуюся чувственность, чем дающих практического разрешение „проклятых вопросов“.

Воно, звичайно, обороняючись, резонно нападати, але не прийомами ж світових чемпіонів!

Тільки такого роду, „обратный нelson“ навряд чи може бути переконуючим. Цирк, безумовно, є дійсно народне видовище, але на що ж трошити щепили театру?

Надмірна щирість чи помилка?

Держкіно імені Карла Лібкнехта строго виконує план українізації. Артисти й лібретто мають ту ж долю що і

Іван Єдвардович народився 8 січня 1869 року в місті Києві в сем'ї Механика.

Після смерті батькаматери не маючи можливості учитисяна, якому було 6 років віддала до друкарні.

Тут він уперше став учитись грамоті.

В той час робітники улаштовували українські вистави крадькома від поліції, виставляючи тоді на алку Полтавку Котляревського і де-які п'єси Квітки Основ'яненко, хлоп'я цими п'єсами захоплювалося і в 13 років сам почав тягти з друкарні папір і робити декорації і улаштовувати вистави за які приходилось йому ночувати в буцигарні. Тричі він був заарештований поліцією, але скоро відпускали бо не знаходили нічого серйозного.

В 1887 році він вступив як постійний актор в тр. Сетова який грав тоді в Києві в театр Бергонье.

З цього менту починається постійне акторське життя. Більш всього приходилось працювати по провінціям.

За 39 років своєї сценічної діяльності Ів. Єд. об'їхав всю Україну Польщу Росію Крим Кавказ і Закавказ'є.

До відкриття Державного Одеського Драматичного Театру.
Артист І. Замичковський.

радслужбовці і також українізуються, коли не з більшим успіхом.

Але нащо ж силоміць українізують чужоземців?

Героя «Багдадського злодію» Дугласа Фербенкс теж українізували, давши йому прізвище Фербенко.

Між иншим, про насильство не може бути й мови:

«А що як Фербеєкс дав нам на це згоду...»

А коли й ні, то теж особливого лиха не трапилось.

Можна навіть радіти:

— Українізація з прихильною допомогою кіно імені Лібкнехта, набирає міжнародного характеру.

Влас Забота.

ЛЕБЕДИНЕ ОЗЕРО

«Лебедине Озеро», прекрасний твір Чайківського, яскраво виділяється з інших музичних композицій його. Воно вражає своєю вічною свіжістю, мелодійністю і життєздатністю, як і величезною емоційною енергією та красою. Змістовність, витончений смак і класична майстерність—ось що характеризує його. Композитор з дивовижною, властивою тільки геніям, чуйністю підійшов до казки і телановито передав її на музику. Безліч надзвичайно яскравих, прекрасних, повних легкості фантастики та вогню мелодій проходить перед захопленим слухачем. Отака п'єса від чарівного вступу до чудового закінчення.

Чимало попрацював над постановкою п'єси на кочу Харківської Опери наш художник Хвостов, даючи сцені оформлення. Багато блискучих, золотих і сріблястих цяток та зігзагів, недбало розсипаних на чорному тлі ночі, і тонке художнє чуття в оригінальному підібранні й сполученні кольорів убрань дали одну цілу прекрасно гармонію. Дивлячись на все, відчувається вміння і велика любов, з якою художник поставився до своєї роботи.

Не меншої уваги заслуговує й робота балетмейстера Баланотті. Знаючи, що більше уваги треба звернути на масові сцени, він дав нам чудесні вальси і цілу низку прекрасних масових сцен, де з над-

О. М. Брон.

Диригент Держопери.

О. М. Брон скінчив в 1916 році Київську консерваторію по складу фортепіано професора

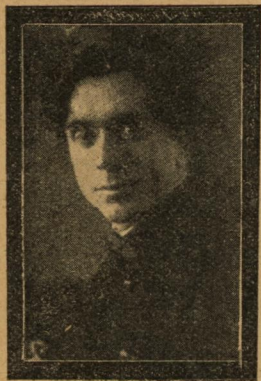

В. Пухальського й по класу спеціальної теорії композиції професора Р. Глієра. До 1918 року виступав як піаніст—віртуоз. Свою диригентську діяльність О. М. Брон розпочав в Києві, після цього декілька сезонів диригував в Тифлісі й Баку, виявивши великі диригентські здібності. На особливу увагу заслуговують його постановки «М-ме Бутерфлей» і «Снегурочка».

І. Е. Вейсенберг.

Диригент Держопери.

І. Е. Вейсенберг досягнув музично-теоретичну освіту в Ленінграді у професора Ленінградської

Консерваторії А. Житомирського. Музичну діяльність розпочав у Харкові в 1918 р.; протягом кількох років диригував симфонічними концертами і циклами історичних концертів для робітників і червоноармійців).

В опері диригує з дня заснування в Харкові Державної Опери. Уперше диригував в опері 1921 року наново

постановленою музичною драмою «Боріс Годунов».

звичайно вигідного боку показав себе увесь корде—балет. Треба мати великий сценічний досвід, вміння і величезне терпіння, щоби досягти таких блискучих наслідків. Масові сцени були найбільш вирашні на протязі всієї п'єси.

Із солісток, звичайно, звертають на себе особливу увагу дві: Стеклі і Чаплигіна.

Стеклі досвідчена балерина. В її танкові відчувається добра класична школа, помітна певність, вона цілком володіє жестом, мімікою, в неї незрівнянна пластичність і тільки одне не гаразд—надто багато розсудливості.

Чаплигіна легка й ізящна, вона технічно цілком володіє танком і зрідка проблискує в неї навіть вогник. Справляє враження непоганої балерини.

Диригент, правда, не зовсім панує над оркестром і інколи це справляло враження непогодженості між музикою і танками, не було гармонії й губився ритм.

Початок циклу симфонічних концертів у Харкові.

Перший цикл симфонічного концерту, що відбувся в неділю 25-го ц. м. в театрі Держопери, одразу виявив велике зацікавлення публіки до симфонічної музики; зал був переповнений аудиторією, що жадібно слухала чудові твори Корсакова—великого російського казкового чарівника звуків. Л. П. Штейнберг з підйомом і захопленням завжди виконує твори свого геніального учителя, — при чому толкування Л. П. Штейнбергом „Шехерезади“ і „Салтана“ в дзвенить самобутністю та яркістю; недарма Корсаков, почувши виконання Л. П. Штейнбергом „Шехерезади“, був захоплений його трактовкою геніальної сюїти з найбільш цікавих моментів виконання належить відзначити свій особливий темп, що відтілює марш Колендара — Царевича (II ч. сюїти); хвиля crescendo в піфато струнних на тлі якого проходить ніжне соло кларнету, а далі фаготу. Надзвичайні додержано відзначені в Штейнберг контраст суворості теми Шехеріару і характеристики поетично-жіночого образу Шехерезади. Артист А. Мосін проспівав при акомпаніменті оркестру чудову арію Левка з „Майської ночі“. Живо, та ясно прозвучав кінцевий номер програми—вічно молодий і свіжий музика „Сатана“ (Сюїта), — виразно передані Штейнбергом всі вигадливі деталі яскравої Корсаковської палітри.

І. В.

Заслужон. артист УСРР Л. П. ШТЕЙНБЕРГ.

Головний диригент Держопери.

Л. П. Штейнберг—найбільш ярка музичальна фігура на Україні. Володіючи величезною музичальністю палким темпераментом тонким смаком і великою музичальною ерудицією Л. П. має всі дані бути в ряді першокласних європейських диригентів. Л. П. лауреат Ленінградської Консерваторії прекрасного скінчив її по класу Антона Рубінштейна (ф.-к.) і Римського-Корсакова (теорія композиції). Поруч з диригентською Л. П. не мало часу віддає і композиторській діяльності він написав цілу низку ярих симфонічних і камерних творів. Ще на початку своєї кар'єри Л. П. завдяки кліматичним умовам змушений покинути столицю й переїхати на південь де переважно й проходила його діяльність як симфонічного та оперного диригента (Харків, Київ, Одеса, Ростов, Кавказ та ін.). В 1913 р. Л. П. на запрошення С. Дягілева диригує в Лондоні російськими оперними виставами („Ігорь“, „Майская-ночь“) і викликає

Диригент опери Л. П. Штейнберг.

своїм виконанням ентузіастичні відгуки. Підписаний ним контракт на 3 роки до Америки й Австралії не був виконаний тому, що розпочалась Європейська війна.—Революція поставила Л. П. в ряді відомих громадських діячів—він був першим головою Спілки оркестрантів і потім головою-ж першої об'єднаної Спілки робітників Мистецтв в Києві (Робмис). Л. П. належить ініціатива утворення філармонії в Одесі й Києві. В даний момент Л. П. є музичальним керівником Державної Опери і Симфонічних концертів.

Революційна халтура на кону єврейського театру.

Пристаюваність старого єврейського театру до халтури виявилась більше ніж можна було того сподіватись.

Для халтурного театру „розвіт“ його мавший місце в період військового комунізму (знаменитий „вагоновий період“) змінився гострою кризою в період господарського відновлення. Було б звичайно, помилково сказати, що російська і українська сцена позбавилась революційної халтури, але те, що майже всі російські й українські театри по великих містах України з театрами державними, чи робітничими, в значній мірі паралізує і в територіальному і в художньому та ідейному відношенні вплив халтурного театру.

Інша справа в царні єврейського театру.

Єврейських Держтеатрів по всьому Союзові 2. (У Москві та Харкові). але Москва далеко, а Харківський Єврейський Держтеатр тільки будеться. При таких умовах халтурний театр залишився майже єдиним поставщиком єврейського

театрального ринку для всієї України, як що не рахувати клубних єврейських драмгуртків, що здебільшого халтурять не згірш як професійні театри.

Соціально і художню суть цього театру можна коротко визначити так: непманська «ідеологія», в формі революційної сатири, що подається під соусом гарної проробленої халтури.

І, мабуть найтипичнішим що до цього можна вважати театр Сегалья, що гастролює нині у Харкові Сегаль—сам виконавець, сам же і закройщик багатьох п'єс, що він їх виконує. Як в тій, так і в другій царині він виявляє чималенький хист, вартий кращого пристосування.

Він чудово знає смак і... сподіванки свого гляда на революції, зкривдженного фінансистом крам'яр, радслужбовця, та навіть (в далеко меншій мірі) робітника і ремісника привабливого суди сучасними назвами п'єс (Девушки із Швейпрома“, „Хаїм непман“ (та сподіванками революційної сатири.

Г. Бару.

АНКЕТА

ЖУРНАЛУ «НОВЕ МИСТЕЦТВО»

Реданція розіслала відповідальним театральним діячам анкети листи на таке питання: Біжучий театральний сезон взагалі і перспективи сезону в данному театрі... Ниче ми наводимо де-які з одержаних відповідей:

3. ХАЮТІН.

Директор Державн. Червонозаводського театру ім. Раковського.

Червонозаводський театр лише розпочинає свій сезон. 1-го листопаду пройшла перша його постановка—сучасна комедія Ердмана «Мандат» під режисурою знайомого Харкову по минулих сезонах Нелі—Влада!

Ця постановка, а також лабораторна робота, що її провадять актори в театрі, доведе, що склад трупі теперішнього сезону пощастило підібрати і дуже добре. Таким, чиним, завдання театру—утворити постійний кадр органічно зв'язаних з театром робітників, що відповідали б в однаковій мірі так художнім, як і громадським вимогам—виконано цілком.

Тепер про обличчя театру. Наш театр міститися на околицях і вже по своєму розташуванню мусить бути робітничим. Таким він був, таким і зостанеться. Цілком зрозуміло, що в своїй художній роботі театр ставку бере на свого постійного глядача—робітника з околиці. А тому, основна робота театру—виявити новий та старий побут. При цьому головне завдання поставити яскраві межі між цими двома об'єктами.

План роботи театру збудовано в такий спосіб, щоб за сезон показати 8—10 нових постановок, які б характеризували театр. В п'єсах, так званих «проходних» вирішено також твердо проводити ідеологічно-вирішальну лінію.

Найближчі постановки після «Мандату»—п'єса Прокоф'єва «Паріж» (за романом Е. Золя) в постановці Нелі—Влада й «Гроза»—Островського в постановці Савелева в кінці листопада почне працювати в театрі над постановкою п'єси Сейфуліної «Виринея» режисер, заслужений артист Республіки, Г. П. Юра. Низку постановок дасть Б. С. Глаголін і заслужений артист Республіки Н. Н. Синельников. Дальший репертуар: «Любовь Жаньеней», «Тов. Семизводний», «Яд», «Гапон» і т. и. Поставимо дещо й з класиків. Намічені: «Укрощення строптивой»—Шекспіра й «Разбойники»—Шілера в новій інтерпретації. На ювілей подій 1905 року театр замовив п'єсу на полії цього року в Харкові. Це художній бік справи в театрі.

Що до притягнення в театр робітника—глядача, то нами зроблено все: призначено найменшій ціни на місця, установлено знижку на них в сумі 25% для колективних заявок на квитки та дано ще різні пільги.

Взагалі, вступаючи в 6-й рік керування Червонозаводським театром, я, невен, що театр який весь час виростав, як художня одиниця,—в цьому сезоні виростає, як культурно-освітня установа. А зробити його таким—це основне наше завдання, як мабуть і всіх театрів.

4. ЕФРАІМ ЛОЙТЕР.

Художній Керівник і режисер Державного Еврейського театру.

Наступний сезон—перший в житті нашого театру. Коли ми, в кінці літа, приступили до праці, у нас нічого не було крім сильного бажання створити остаточно хоч з великим спізнанням пролетарський єврейський театр на Україні.

Зараз ми маємо: 1) з кращих і одинокі підходячих (не рахуючи артистів Московського Госект і почасти єврейської студії Білоріт) для такого театру єврейських артистів; 2)—запрошені кращі єврейські художні й музичні сили; 3) репертуар вже готовий, який своїм змістом і сценічною постановкою, як доказали де-які перегляди, викличе відповідний відгук в широких масах єврейського пролетаріату.

В трупі є де-які з кращих артистів старого проф-театру, але в більшості вона складається артистів колишнього театру—студії «Культур-Ліга».

Серед запрошених художніх і музичних сил є художники: І. Рибак, Натан Альтман і І. Рабічев,—композитори: О. Крейн, М. Мільнер, Л. Пульвер і С. Штейнберг це майже все, що найкраще в єврейській музиці й живописі.

Намічений новий репертуар. До цього часу в репертуарі центральних єврейських театрів не було ні однієї п'єси, в якій відбилось би життя й боротьба єврейських працюючих мас в добу горожанської війни. Наш театр робить першу спробу в цьому напрямкові, даючи на відкритті театру виставу «Ін-брєн» (в огні), сюжет що розвивається на тлі горожанської війни на Україні, погромів і терору.

Веручи на увагу вповні правну потребу нашого сучасного глядача здорового сміху і своєчасності прояву на сцені, нагромадженої століттям в гніні народу, театральної і сатиричної енергії в «особі», одонокі існувавшего де-кільки днів в році, театру «Пурім-шпіль» (блязнів і кумедіантів), ми на другу виставу призначили єврейський балаган—«Пурім шпіль».

Сюди ми внесли сильний мент революційної та антирелігійної сатири.

Постановка «Пурім шпіль» своїм, стилем багатством музичально-вокальних номерів і танців, повинна бути першою спробою відродження й переродження давно забутої єврейської суто-народної комедії.

Вже місяць—як ми працюємо, і скоро піднімемо завісу в тремтячому чеканні рецензій... широких мас єврейського пролетаріату і трудячих, дуже зацікавлених нашою працею. Але ми вже маємо можливість „проверити на публіці“ свою біжучу працю.

Репетіцію де-кількох картин «Ін-брєн» і режисерський сценічний ескіз цілої п'єси бачи а спеціальна комісія голов-бюро евсекції ЦККП(б)У.

Цими днями Всеукраїнська Конференція Евсекції КП(б)У, числом біля ста чоловік, бачила репетицію закінчених в першій стадії частин «Ін-брєн» і «Пурім Шпіль» і думка, яку вона винесла і яка найшла відбиток у відгуках про перегляди надруковані в центральній органі Головного Евсекції «Штерн», дає нам певність в цьому, що ми йдемо певним шляхом.

Оточений таким відношенням з боку центральних організацій, озброєний знанням театру, вивчений дисципліні необхідній для сучасного артиста, наш колектив вірить в успішне закінчення розпочатого діла, не дивлячись на можливі помилки, а навіть на можливі невдачі.

Джаз-банд театру „Березьль” у Києві.

Український Державний Драматичний театр на Поділлі.

В історії культурного розвитку життя Поділля день 23 жовт. 1925 р. повинен залишитися особливо відміченим. Цей день, для свідомого Проскурівськ. громадянства, з'являється важливим досягненням Радянської Влади в галузі розвитку новітнього Пролетарського Мистецтва—розвитку національної культури. Першому з міст Поділля на долю Проскурова припало відкриття сезону Українськ. Державного Драмтеатру,—головним керівником якого є відомий режисер тов. Рошківський. Відкриття сезону Держтеатр розпочав закритою виставою п'єси Куліша „97” на яке було запрошено представників всіх партійних, професійних, Радянських та громадянських організацій й установ. Перед відкриттям відбулось урочисте засідання обраної президії з представників місцевих організацій на якому було зачитано адміністратором Держдрами тов. Гончарівським цілу низку привітальних телеграм від урядових осіб і організацій з центру, далі було заслухано привітання від місцевих організацій.

На всі привітання відповів представник Держтеатру артист тов. Воловик, який з'ясувавши організаційний етап підготовчої праці до відкриття Українського Державного театру на Поділлі—з'ясував, що артисти сучасного театру, маючи певний досвід й революційний хист, виконують свої обов'язки перед громадянством. Стаючи на шлях розвитку новітнього пролетарського мистецтва, театральний колектив буде міцно й високо тримати прапор комуністичної культури і йти твердими шляхами до здійснення цієї мети, оминаючи всякі хиби в театральному житті, які спостерігались по де-куди в минулому і на яких артисти сучасного

Держтеатру навчилися будувати справжнє театральне мистецтво.

По закінченню всіх промов і привітань, драмтруппа і оркестр Держтеатру під орудою тов. Я. Калини виконала „Інтернаціонал” і „Заповіт Шевченка”. Художнє хорове виконання цих річей справило на слухачів гарне враження.

Гра акторів була бездоганна, типи дієвих осіб підібрано досить вдало. Особливу увагу притягувала глядачів гра Копистки (Тагаїв), Гирі (Чополенько) Діда Юхима (Гуменюк), Параски (Гудзенко), Ганни (Дюміна) й інших.

Що до самої постановки, слід зазначити, що закінчення її дії краще зробити, як нарисано в автора, бо після вбивства Андрія, громада яка приймала безпосередню в цьому участь не може залишатись на сцені в бездіяльності (вона розбігається), особливо «Манашки» повинні щезнути!

Закінчуючи свій допис в справі відкриття Українського Держтеатру на Поділлі, мушу відмітити те велике значіння його для трудячих Поділля, так з боку культурного, як і з боку політичного. Відкриттям Державних театрів, Радянська влада показала, як вона пеклється про піднесення на певну височину національної культури трудячих України, які тепер добре упевнились, що вирішувати національне питання—здатна лише Влада Рад!

Вважаючи на те, що Проскурівщина знаходиться поблизу кордонів буржуазної держави, де жорстоко пригноблюється всякий прояв до культурного життя поневолених рабів, Український Державний театр на Поділлі з'являється тим чинником, що без коментарів підкреслює закордонному пролетаріату про вільний розвиток культурного й політичного життя трудячих Радянського Союзу під проводом Комуністичної партії.

А. Татаренко.

Сенсація.

Коли в 1911 році я почав працювати в Германії в „Мутосконні“ і „Біограф-товаристві“, то я

не думав про те, що мені прийдеться бути спеціалістом по сенсаційних фільмах. Справді мені приходилось працювати в цій ділянці в Америці, в фільмах з дикими звірями — ковбоями. Але що це були за фільми! Коротенькі одноактівки, в яких дві пари героїв та героїнь, поконуючи всі труднощі та пригоди, виходили обов'язково побідниками з боротьби. Писати сценарії для таких фільмів було не важко, але за це виконувати режисерів їх було дуже важко.

Я знав одну, „поетесу“, що продавала одночасно „Америко-Біограф-Компані“ цілою пачкою вісімнадцяти сценаріїв! В цих вісімнадцяти лірико-поетично-прозаїчних творах персонажі залишались завжди одні і ті ж змішувались лише їх прізвища, також і місце побуту „героя“ змінювало свою назву. Подумайте тільки: за такий „сценарій“ платили 10—12 доларів! „Герой“ цілий час рвався на схід. Там були і Клондойк, й Аляска, і Калифорнія, і Монтана. Або для оригінальності сценарія, в найгіршому разі, місцевість називалась Техасом, Арізоною, Нью-Мексикою, Луїзаною, взагалі переносилась на південь.

Існував певний кадр надзвичайно відважних парнів, що „грали фільми“. Їм далеко було до театру, але за те вміли вони добре плавати, гребти веслами, їздити верхи знали бокс, крім цього своїм гарним виглядом захоплювали глядача. Цим „героям“ та „героїням“ приходилось поконувати всякі пригоди. З цих пригод зароджувались сенсаційні фільми чистої води.

Першу сенсаційну фільму споруджено в 1904 р.; називалась вона „Напад

на потяг“. Сенсаційним в ній було переслідування розбишак. Сам напад удався як найкраще. Їзда ковбоїв на диких конях, надзвичайні костюми цих парків, їх ніким недося-

гнене мистецтво їди верхи, це все спричинилось до того, що ця фільма в Америці, коли не помиляюсь, то і в цілому світі, мала великий успіх.

В 1906 році появилася ціла низка сенсаційних фільмів. Найбільшою з них, в якій мені довелося брати участь, була фільма „Надання поштової карети“ з високої скелі Рокай-Монтон.

Справжній Рокай-Монтон був дуже далеко, десь на північному-сході Об'єднаних Штатів; на березі Гудзонового залу, поруч з Нью-Йорком були скелі. Вони справді багато нижчі від Рокай-Монтоне, але-ж доволі високі для того, щоб викликати відповідне зраження у глядача — нерка, (а таких в Америці 90 відсотків всього населення).

Не дивлячись на найточніше обчислення, колишучі „поштові карети“ впали на п'ятдесят метрів даліше ніж було намічено. Вони впали в безодню і попали прямо між табун свиней, що паслись в долині і дев'ять штук з них убили.

Дев'ятеро свиней коштували десять фільмів!

Сьогодні ні для кого не є таємницею, що найскладніші, найнебезпечніші для життя сенсації складаються тільки з трюків. Небезпечними були і будуть тільки зйомки з хижими звірями. Все-ж останнє зробити легко.

І все же..... не всі сенсаційні зйомки безпечні.

Про це свідчать лікарні й клініки Лос-Анжелосу. Тільки за 1923-й рік в них було зареєстровано 622 ранення підчас зйомок, при чому більшість з них була небезпечних, а навіть і таких, що мали сумний кінець.

І не завжди винен режисер якого звичайно обвинувачують в таких випадках. Найчастіше головну роль в цих нещастях відіграє 2 необережність та непотрібна „відвага“ акторів. Герою сенсаційних фільмів приходить робити величезні скоки зі скелі на скелю, з одного будинку на другий: платять же

І-й Державний театр для дітей.

Театр для дітей займає зовсім особливе місце в системі радянських театрів. Утворений революцією він з перших днів свого існування став одним з наймогутніших знарядь в системі соціального виховання.

Це з одного боку звільнило театр для дітей від гніту минулого, від, тепер уже всіма відкинутих гасел, „театрального театру“, „театра чистої гри“ і т. п., а з другого—поставило перед ним низку найважчих завдань в галузі репертуару та в галузі форми.

Лише шляхом витриманого, з пролетарсько-класового погляду репертуару, можна впливати на свідомість дітей, розвиваючи їхні соціальні почуття, колективістичні тенденції, прищеплюючи елементи нової етики.

І перший Держтеатр для дітей шляхом замовлень п'єс по завчасу застереженому плану або ж беручи участь у роботах автора, шляхом корінної переробки старого матеріалу і т. інш.

Таким чином, утворено цілу низку п'єс, як „Подвиги Геркулеса“, „Хубеане“, „По зорі“, „Гра в Спартак“, „Три фунти стерлінгів“ і т. інш. Ще серйознішою була робота театру для дітей в галузі формальній, в методах художньої розробки п'єси для її театрального виконання. Тут необхідно було найти найближчі та найрозумліші, а тим самим і переконуючі художньо для дитини форми. Причому необхідно було позбавитись від старого та глибоко шкідливого прагнення „спрощувати“ вистави для дітей, наслідком чого була те самісінька вистава для дорослих, але гірша якостю.

Вступаючи тепер в шостий рік роботи, театр, ставить своїм завданням дальше поглиблення роботи по утворенню витриманого репертуару, причому увесь репертуар мусить бути розбитим на дві групи, за віком. Щоб перевести роботу по репертуару передбачається об'єднання всіх авторів та студій, що

працюють в царині утворення дитячого репертуару, з метою установити загальні принципи роботи.

Не менш важливим є завдання популяризувати шляхом преси роботу театру, освітити її методи та наслідки. Для цього вже складено збірник, присвячений п'ятиріччю робіт театру. Збірник цей ухвалено Наркомосом і направлено до видавництва.

Свою безпосередню роботу театр буде провадити в Харкові, обслуговуючи колективи піонерів, дитячі установи Головоцвіху та робітничі організації. Число вистав збільшується до 5 на тиждень. По весні і влітку передбачаються гастрольні подорожі по Україні, причому одна до робітничого, друга до сільського району.

До плану робіт включено 4 нових постановки: Гра в Спартак—Побідимського 3 фунти стерлінгів—А. Іркутова, Показник вогню—Горлова, Гр. Дарлей чи „Тимошкін рудник“—Макар'єва. З репертуару минулого року відновлюються: Хубеане—Победимського, Хобо—Сінклер-Глаголіна, По зорі—Гжицького; Зрадник—Житкова.

Експериментальну педагогічну роботу театру в біжучому році буде поширено. До штату театру включається фахівець-педагог. Разом з відкриттям театру в перших числах листопаду почнуть свою роботу делегатські збори, що складаються з дітей-глядачів, обраних на засадах представництва від шкіл м. Харкова.

У біжучому році на делегатських зборах буде пророблено всі нові постановки театру та подано доклади, намічені делегатським зібранням минулого року на тему: „завдання театру“, „Театр і Драм-гурток“, „Чим вирізняється театр від кіно“ та інш.

З початку роботи театру буде виходити загально-міська стінна газета, видавана дитячою редколегією та присвячена театру „Театральна луна“.

Директриса **Городиська.**

Йому за щось значно більш ніж звичайним артистам. І тільки в «безпечних місцях» ясно фотографували його голову з відважним виразом обличчя.

Відеювачі кіно часто ламають собі голову: «як дістається подібна штука?»

На це я можу відповісти тільки одно: що автори сенсаційних сценарів, ак-

тори і режисер в більшості випадків бувають де в чому зобов'язані кабельному тросу Останній, товщиною в струну рояля, вдогравав в багатьох фільмах головну роль,—не одного актора підвімав він в піднебесся!

Режисер **Йосиф Дельмонт.**
(Далі буде).

ДЕ ЩО ПРО ЦИРК.

В останніх роках перед імпералістичною війною 1914 року, цирк в Росії переживав кризис творчої праці. Чи мало прихильників циркового мистецтва думали, що воно вимирає.

Нових форм не було, а старі застигли. Те що було головним нервом цирку, — кінне дресування не давало нічого цікавого. Клоуни десятитисячний раз повторювали своє антре з «Королевою пчіл» і репліки о паралелях між білняком та картоплею... Правда, що публіка ходила в цирк, але робила це тільки по звичаю, освяченому десятками літ.

Правда, що на арені, залитій промінням електричного сонця, перекидалися акробати, ляскав шамбар'єр, виводячого «Свободу» — працювали еквілібристи, гімнастики, розвеселяли по традиції клоуни — але-ж на всім тім лежала печать трафарету. Все було шаблону і, йдучи по лінії найменшого опору, цирк все більш та більш зближався до естради. І імпералістична війна, що позбавила Росію імпорту західних артистів, щільно посунула цирк до естради. Оповідач, куплетист, фокусник, імітатор, комічні дуети, характерні танці, що раніш зрідка бували гостями цирку, тепер стали входити, коли не в постійний склад трупі, то стали бажаним номером, як для дирекції, так і для публіки, що вимагала різноманітності. Звільна цирк з'єднав собі поняття цирку і «мюзік-холла». Революційна хвиля, з ріжним розумінням сценічного та циркового мистецтва, на якийсь час, — особливо на провінції — викинула артистів цирку з їх будинків, як щось непотрібне, і тоді багато з них пішли працювати по дворах та вулицях з килимом та брилем. Це була велика несправедливість, тому що циркове мистецтво ні в чім не гірше мистецтва опери, драми і ин. Від циркача вимагається багато більше талановитости, різносторонности і праці над собою. Коли оперний артист повинен мати голос і в крайнім випадку «вміти грати», — то циркач повинен вміти говорити на арені, знати досконало всі закони рухів, управляти кожним рухом свого тіла і... з умішкою ризикувати життям. Я сам прихильник теорії театралізації цирку, але з присутністю праці в ньому циркових артистів, в їх специфічних номерах і в загальній з драматичними (хоч би на перший час) артистами „театральній дії“ на арені. Але вважаючи цирк справжнім і самотнім типом народного

театру, театру мас, я рахую нехтування, з яким ставились до артистів цирку в перших роках революції в цілیم ряді провінціальних центрів, фактом великої несправедливости, що свідчить про цілковиту короткозорість в ділі мистецтва. Так, коли в Москві затрачувалися величезні гроші на постановку містерій — буфер Маяковського, — в Одесі такі першорядні артисти, як покійний Бернардо або Кнок, ходили з килимом.

Але на протязі наступних 2-3 років нехтування циркового мистецтва зникло. Циркач знову завоював собі права горожанства і, — *horribile dictu*, — тепер змагання драми, музичної комедії і балету до ексцентризму, **мистецтва руху вчатьсЯ у циркачів**. Це свідчить тільки про те що з часом прийдуть до висновку, що для мас, — а «театральна дія» повинна призначатись для них, — потрібний і більше вражає їх театр не міркування, а дії. Разом з тим всім-до минулого 1924 р. цирк в своїй творчості «топтався на місці» і жив на рахунок попереднього дивіденду. 1924 рік ледве що не став катастрофічним для судьби союзних циркових артистів, коли Управління Московських Держцирків, — що взяло цирки, крім Москви та Ленінграду, в Казані, Нижнім, Тулі, Орлі, Твері, Києві, Ростові, Одесі — почало переважно брати артистів з-за кордону.

Тоді перед російськими цирковими артистами ребром повстало питання ледве що, чи не самого існування їх. Не піти вперед значило, що вони не можуть конкурувати з чужоземцями. Правда, що серед запрошених закордонних артистів були і такі, що брали тільки своєю новинкою та апаратами, але за те були і такі, що дійсно було чому повчитися: Юссеме, Кремоліно, Ван-дер-Вельде, 10 Аліссон, 10 арабів Магадора, 4 Анді, 4 Воллостон, 5 Келлер, 4 Аврора, 3 К'євінг, Ніагарра. Поки з 1914 року „російський цирк“ був відтятий від західних своїх собратів і застиг, — ті шагнули величезними кроками вперед за життям. Гось тоді, коли через десять років збільшився імпор закордонних циркачів через Московське Циркове Держуправління, — як тоді підтяглись наші! Скопировані всі чужоземні трюки. В праці новий нахил. І кожний день тренівка. Питання, що так гостро стояло минулого року, розв'язалось на користь руського циркача. Одиноке, в чому наш артист уступатиме

своєму західному собратові—це в апаратах. Але за те там, де вимагається сила, енергія, зручність та витрепування тіла в праці, не буде істотної різниці. Треба думати, що в цій році зникне ця колосальна нерівність в платні яку одержували чужоземці та російські циркачі, а також в відношенні до перших та до других. Хай це—деталь, але тоді коли запрошених з закордону артистів возили в м'яких вагонах,—першорядних союзних циркачів, працюючих разом з ними—в твердих. Як одні так і другі—робітники одного і того ж самого мистецтва. Відношення до них, не кажу вже про платню, повинно бути однакове.

До цього часу „Ахілесовою п'ятою“ союзних циркових артистів розговорного жанру являється без порівняння бідніший репертуар. До цього репертуару починають прикладати руку визначні журналісти та поети. Так що все заповідається на краще в цій країні зі всіх країн.

І. В. Лебедів (дядя Ваня).

Відкриття донбаської філії театру імени Франка.

10 жовтня 1925 р. в м. Артемівськ відбулось урочисте відкриття постійного державного драматичного театру—Донфіліалу Держтеатру ім. Ів. Франка в м. Харкові. На відкритті з м. Харкова виїздили зав. відділом мистецтва Г. П. О. т. Микола Христовий і художній керівник Держтеатру ім. Ів. Франка засл. арт. респ. Гнат Юра. Йшла п'єса М. Куліша „97“ з Гнатом Юрою в ролі хусія Ропистки.

Театр був переповнений. П'єса мала великий успіх. Склад артистів Донфіліалу театру складається головним чином з основного кадру театру ім. Ів. Франка в м. Харкові.

Режисура в руках С. Семдора, О. Юрського та Т. Терниченка. Періодично буде провадитись обмін кращих сил театру ім. Ів. Франка, в такий спосіб, аби на протязі сезону всі перші артисти перебували на Донбасі. Зараз театр перебуває на гастроліях на ст. Дебальцево а з 1 листопаду починає свою роботу в м. Луганському. Далі театр поїде по маршруту виробленому Голов. П. О.

ПО КЛУБАХ

Клуб „Металіст“.

Говорили, писали, читали лекції про новий побут.

П. вільно, ледве помітно проходив він, цей новий побут в міста, майже непорушувався з місця. І здавалося, що нова сім'я, нова жінка — мати та жінка десь далеко, що треба чекати ще 10—20 років при наймні. А новий побут все-таки прийшов. Прийшов сьогодні, живе поруч з нами, в нашому 1925 році, у нас у Харкові.

Бід пл. Рози Люксембург від автобусів, що так і сновігають. гудків автомобілів — зовсім наче недолечко живий новий побут.

В маленьких будинках робітничих осель, за яскрава освітленими вікнами, там на Петинці, народилася й живе нова сім'я. Це відділя, з цих будиночків, вечорами після трудового дня на паровозному, ВЕ 'у, на інших заводах, посуювються іноді нарізно, іноді цілими родинами до свого клубу, до разсаднику нового побуту, робітники.

Клуб „Металіст“ зумів підійти щільно до запитів робітничих мас. Ось чому таке велике число його членів — робітників та їх родин. Тут кожен може знайти те, що його зацікавить: навряд чи є ще хоть один клуб на Україні з таким числом різних гуртків, як у клубі „Металіст“.

Тут і гурток політграмоти і де-кілько економгуртків, і драмгурток, і художній, і гурток охорони материнства та дитинства і багато-багато інших. В кожному з цих клубів інтенсивна, цікава робота, що так кожного й захоплює; кожен з них по своєму підходить щільно до сучасності.

Клуб „Металіст“ в першу хвилину справляє на тих, що знову прийшли, може навіть і не зовсім сприятливе враження: здається, що персидські килими, безліч квіток, коштовна мебля, виключна, майже не до педагогічності, чистота, і навіть портрети провідників в суворих, скромних і разом з тим коштовних рамках надто офіційні, надто багаті, для того, щоб притягти що-вечора сотні робітників до цього клубу. І хочеться самому сісти в читальні почитати одну з 40.000 книг бібліотеки клубу „Металіст“ та одночасно поговорити про що небудь з групою „Комси“ у кімнаті відпочинку і навіть, не смійтесь читачу, мені, чоловікові, забажалося взяти великий аркуш жовтого паперу і викроїти якусь частину білизни в гурткові кройки і шиття.

І як що так впливає клуб на того, хто знов туди виходе, то не дивно, що для членів одного профсоюзу, більш чи менш з'єднаних тісно однією роботою, їх клуб був розсадником нового побуту.

Між іншим, не тільки цього вчить клуб: з кожним днем він становить свої завдання на далі ширше й ширше. І вже не сьогодні-завтра при клубі „Металіст“ відкривається „НУТ“ (недільний університет). Це явище важливе не тільки в житті клубу, але й в житті всього робітничого району Петинки і на ньому ми й зупинимось в другому місці детальніше.

А. К.

Червоний куточок хатньої робітниці.

Похмура сутінь осіннього вечора заглянула в великі вікна затишної залі...

Свічка приліплена в глибині залі, освітлювала її неясним своїм світлом.

На шкільних лавках, розташованих біля стін, сиділи жінки.

Вони шепотили...

Загасла раптом електрика припинилось навчання і можна було потихесеньку розмішляти, поки знов не з'явиться світло.

Хтось засвітив свічку й на стінах вималювались химерні тіні... Розбіглись по кутках, захитались, затремтіли...

Раптом відчинились двері і разом з свіжим холодним повітрям вбігло де-кілько молодих дівчат.

То хатні робітниці.

Покінчив з повсякденними турботами поспішали одвідати свій червоний куточок, бо багато безцінного знання знайшли вони тут. Сюди поспішають вони завжди з своїми радощами й горем, тут слочивають і розважаються, і звідси черпають знання й поради.

Сьогодні в них шкільне навчання. 30 робітниць вже приотувались для переходу до великої Ленінської школи.—50 будуть поки що одвідувати куточок.

Тут же в залі єсть маленький кін, де відбуваються вистави й демонструється жива газета. Мають свою стінну газету, тільки скаржаться, що нема в них досвідченого керівника, що міг би направити роботу газети. Часто відбуваються лекції по ленінізму й на інші загально-освітні теми.

Робітниця вчиться, добуває цінні знання, бере уділ у відбудові держави.

Фантастичні блики од неясного світла розбіглись по стінах...

На червоному тлі задрапірованого кутка вималювалось погруддя незабутнього Ілліча.

Захиталась од легенького продуву на кону завеса і потягло холодом.

Жінки сиділи в тих же позах.

Раптом з'явилось світло.

Замовкло шепотіння.

Читають...

М. С-ка.

Клуб ім. т. Антропова.

Клуб, члени якого почувають себе як дома. 5 маленьких кімнат що-вечора наповнені робітниками текстильщиками, деревообробниками. Нарзв'язку, різних професійних союзів, різних інтереси роботи здавалось би повинні були не дуже впливати на зв'язок членів клубу. А насправді робота всіх гуртків држе дружно: текстильщики разом з деревообробниками випускають число за числом живу газету. Між іншим, як що вдивитися уважно хоча б у роботу живої газети, стає зрозумілою спільність інтересів членів клубу. Що зв'язує цих 1200 чоловіка?

Та те, що є завданням денним тисяч і тисяч робітників виробників: якість продукції.

Про це ж говорить жива газета Антропівців. Але пом'ятають вони і про інше: про зв'язок з селом. Ще в літку, коли клуб імені Антропова перебував у виключно міських умовах для роботи, бо майже всі будинки ремонтувались, український драмгурток к убу все-таки продовжував інтенсивно працювати і навіть виїжджав зі своєю постановкою „97“ до свого підшефного села Дергачів. По над 1000 селян з захопленням вітали антропівців і ще з більшим захватом приймали таку близьку їм п'єсу. Дати б клубові імені Антропова більш помешкань й ціла низка гуртків, що сьогодні змушені тулитися по кутках маленького клубу, розгорнула б свою діяльність дуже широко.

А данні для цього у Антропівців безумовно є!

А. К.

План переведення Жовтневих свят по клубах:

Журавлівський.

Середа 4-го—Вечір спогадів.

П'ятниця 6-го—Світова газета, декламація, співи.

Субота 7-го—Кіно-сеанс.

Неділя 8-го—Жива газета «Гудок» жовтневий номер.

Понеділок 9-го—Збори жінвід., жива газета.

Вівторок 10-го—Суд над Жовтнем.

Новоселівка.

П'ятниця 6-го—Урочисті збори членів клубу, ювилей клубу, жива газета, відкриття 3-х куточків Леніна, історія клубів.

Субота 7-го—Сп-такль укр. і рос. драмат. гуртків. Концерт с рунного і співочого гуртка.

Неділя 8-го—Дитяча ранкова вистава силами піонерів—інсценівка, хор і струнний оркестр.

У вечері—вечірка клубної преси, стінна газета, світова газета.

Журавлівка № 2.

П'ятниця 6-го—Світова газета—Жовтнева Українська постановка—Котловіна.

Субота 7-го—Доклад Жовтневий юн.-драмат гурток. Жовтнева постановка.

Неділя 8-го—Виступ всіх гуртків на жовтнєві теми (клубна вечірка).

Холодногорський.

П'ятниця 6-го—Доклад, спортивні виступи, хід книг, жива газета, струнний оркестр.

Неділя 8-го—Доклад, стінна газета, співоч. гурток, струнний гурток.

Молодий Більшовик.

П'ятниця 6-го—Вечір спогадів, спортгурток жіночий і чоловічий, драмгурток «10 днів, що потрясли світом».

Субота 7-го—Доклад з діапозитивами, досягнення Жовтня, 2) кіно.

Неділя 8-го—Доклад Ленін та молодь, постановка укр. драм. гуртком «97».

В клубі гасла, плакати, поновлення Ленінського куточка, виставка книжок, стінна газета.

Клуб «Скороход».

П'ятниця 6-го—Вечір спогадів про 1905 рік з уклоном про Скороход, відкриття Ленінського куточка, стін. газети.

Субота 7-го—Інсценівка 7 епізодів на теми жовтня, сп-тивні вправи.

Неділя 8-го—Кіно сеанс.

Клуб імени Леніна.

4-го 1) Вечір спогадів «ХІЗ» в день Жовтня, 2) кіно.

5-го 1) Вечір спогадів «Серп і Молот» в Жовтнєві дні, 2) Струнний гурток.

6-го—Спогади, 1) Клуб в Жовтнєві дні, 2) Жива газета «Жовтень в клубі») Співи.

7-го—Доклад молодь та Жовтень, постановка «Джмі Хігінс» на укр. мові, випуск клубного журналу стін. газети, та відкриття Ленінського куточку.

Клуб III-й Інтернаціонал.

28-го—Доклад перед кіно-сеансом «Підготовка Жовтня».

2-го—Політлоторія на цю тему.

4-го—Доклад перед кіно-сеансом «Наші досягнення з ді-грамми».

5-го—Вечір спогадів.

6-го 1) Відкриття «селок», 2) Доклад «Жінка і Жовтень», 3) Постановка «Біля одичинених воріт».

7-го—Доклад Ленін та Жовтень, постановка «Біля одичинених воріт», стін. газета.

8-го В день—Дитяча ранкова вистава силами піонерів.

У вечі і—Доклад «Молодь та Жовтень», жива газета.

9-го—Вечір—Жовтень в літературі та пресі.

Клуб Варинського.

4-го—Вечір спогадів.

6-го—Урочисте відкриття куточку Леніна Мопра.

7-го—Доклад, п'еса пролетаріату.

8-го В ранці—Дитячий ранок.

У вечері—Вечірка Мопру, жива газета. Жовтневий номер стінгазети.

Клуб Дарбс.

6-го—Відкриті збори латсекції з членами клубу «3 покоління». Спогади.

7-го—Доклад Досягнення за 8 років з діаграмми. Вистава «Коваль смерті», концертний відділ: співи та струн. оркестр.

8-го—Устна газета, інсценівка піонер. колективу, спортивні вправи.

Будинок Червон. Міліції.

6-го—Урочисті збори міліц. гарнізону, клубна вечірка, жива газета «8 Жовтнів».

7-го Нічого не буде, через те що всі міліціонери будуть по пар'адах.

8-го—Клубна вечірка, спорт. вправи, струнний гурток, кіно-гурток, куточки відновлюються.

Основ'янський.

6-го 1) Доклад, 2) Кіно-сеанс—2 сеанси.

7-го В день—Інсценівка на автомобілі за Долинським, «Рейки» піонерськ інсценівка.

У вечері 1) Вечір спогадів, 2) Клубна вечірка.

8-го—Дитяча ден. вистава.

У вечі і—клубна вечірка та постановка укр. драмат. гуртка «На передодні».

Павлівка.

6-го—Вечірка спогадів, інсценівка, спорт і муз. гуртки.

7-го—Доклад. пост. «Земля дубом».

8-го—Дитяча денна вистава.

У вечері випускається спеціальний номер стінної газети.

Клуб Аерохема.

1. Доклад.

2. «Ультиматум» п'еса Агмас.

3. Музикальний виступ учнів муз. інституту.

4. Революційні танки в виконанні майстерні Е. Менес.

ХРОНИКА.

Положення про Державні Театри України подано на затвердження до Раднаркому УСРР. Згідно з Положенням театрам надається право самостійної господарсько-правової одиниці, яка одержує основну художньо-ідеологічну лінію з центру. Затвердження положення дасть змогу дирекції театрів вільніше вести роботу в межах видаваної субсидії.

Одеський Держ. Драм. Театр розпочинає сезон 7-го листопаду п'єсу „Полум'я“ А. Є. Луначарського в постановці режисера Б. С. Глаголіна. На відкриття Театру виїздить Зав. Відділом Мистецтв тов. Христовський М. Ф.

Широка нарада керівників художньою роботою в місті та на селі скликається 20 листопаду при Художнім Відділі НКО РСФСР. На нараду запрошено представників відділу мистецтв НКО УСРР.

Тов. Рафальський К. Я., інспектор театральної роботи відділу мистецтв НКО виїхав до м.м. Проскурова й Чернигова з метою обслідування початкової роботи державних театрів в цих містах.

З генеральним Комісаром СРСР на Парижській Художньо-Промисловій виставці, який братиме участь в предоставленні експонатів від СРСР на Театральну виставку в Америці, Наркомосвіта УСРР веде переговори що до утворення на Виставці Укр. відділу, де будуть представлені роботи найвидатніших театральних художників України. Виставка демонструватиметься в Чикаго, Нью-Йорку й Філадельфії.

Київська Окрполітосвіта незабаром випустить щотижневий журнал мистецтв, що освітлюватиме театральне й художнє життя Києва. В склад редколегії журналу ввійшли: Якубовський, Курбас, Лазоришак, Гарник, Зорін, Гальперін, Грінченко, Врона, і Савченко. Тіраж журналу 2000 примірн.

В Києві закінчується друкування кіно-журналу ВУФКУ — „Кіно“ на українській мові. Цими днями журнал буде пушений в продаж.

В Харківському Музично-Драматичному Інституті.

(Розмова з ректором музично-драматичного інституту професором Дремцовим).

Закінчивсь прийом в Харківський музично-драматичний інститут. Але не всі місця заповнені. На 100 вільних місць, згідно з розділом Головопрофосвіти, прибуло 60 чоловік, з яких зачислено 47 чоловік. Більша частина п'ятих студентів припадає на драматичний факультет.

На пропозицію Головопрофосвіти музичні технікуми на Україні повинні виділити з своїх ВУЗів найкращих студентів для заповнення вільних місць в Харківському Музичному Інституті.

В Інституті є два факультети: 1) інструкторсько-педагогічний і 2) драматичний. В біжучому шкільному році намічено розбити інструкторсько-педагогічний факультет на підвідділи, які будуть готувати: а) інструкторів політосвіти, педагогів соціалізму та педагогів професу (по спеціальних інструментах і педагогічних предметах).

Праця на всіх факультетах розпочалась 15 го жовтня. Для де-яких педагогічних дисциплін відчувається нестача керівників і правління інституту рішило оглясати конкурси на ці посади. Для педагогічної практики студентів, в інституті організовані музичні класи, в яких проходяться предмети музикальних профілів. Викладачами в цих класах є студенти старших курсів, рекомендовані предметово-плановою комісією інституту. Вони працюють без перерви під контролем професорів. Драматичний факультет укріплено на 100%. Що торкається семінарського методу навчання в інституті — він ступнево витісняє лекційну систему, якою користується тільки на початках курсів і для необхідних пояснень керівників.

Відпов. редактор — М. Христовий.

Колегія — Христовий, Рафальський, Лифшиць.

ПРОГРАМИ ТЕАТРІВ.

Державоопера.

„ФАУСТ“.

Фауст старий	Гайдамака
молодий	Кученко
Мефістофель	Сердюков
Маргарита	Закревська
Зібель	Мамін-Нікольський
Вагнер	Тоцький
Марта	Мартинівич

Постановка **Е. Юнгвальд—Хількевич**

Диригент **Брон**

„АІДА“.

Опера на 4 дії і 7 картин, музика Верді.

Радамес, єгипетський полководець, любить єфіопську царівну Аїду, рабіню Амнерис, дочки єгипетського фараона. Війська Радамеса одержують перемогу над єфіопським царем Амонасро, батьком Аїди. Фараон пропонує переможцеві Радамесу руку Амнерис. Амонасро намовляє дочку свою Аїду вийти від Радамеса план нового походу проти пов-

ставших єфіопів. З любови до Аїди, Радамес відкриває військову таємницю. Про це дізнається фараон. Радамеса схопили. Суд жреців засудив його на смерть в підземеллі. Да його туди скрито прийшла Аїда і добровільно з ним помирає. Амнерис сумує на могилі Радамеса.

Дієві особи:

Цар Єгипта	Циньов, Ткаченко
Амнерис	Хоріна, Пушкарьова
Аїда, рабіня Єфіопська цариця	Літвіненко — Вольгемут, Гужова.
Радамес	Мосін, Базанов
Рамфіс	Сердюков, Шаповалов
Амонасро	Любченко, Загуменний
Гонець	Колодуб.

Дія відбувається в Мемфісі за часів могутності Фараона.

Диригує Народ. арт. **Л. П. Штейнберг.**

Режисер **М. М. Боголюбов**

Ответст. режисер **В. Манзі**

Хормейстр **Толстяков.**

„Сорочинський Ярмарок“.

Опера на 3 д., 4 карт. Мусорського.

Парася	Гужова або Славянська
Хівря	Пушкарьова, Хоріна
Черевик	Шаповалов, Паторжинський
Грицько	Мамін-Никольський, Кученко
Кум	Зубко, Троцький
Попович—(Афанасій Іванович)	Гайдамака, Браїнін
Циган	Паторжинський, Циньов
Гості	Колодуб,
	Дідковський
	Ткаченко
	Мартиненко
В пролозі	Манько
	Стуканівська
	Дубиненко
	Тоцький

Диригент—народний артист **Штейнберг**

Постановка—**Боголюбова**

Хори вивчені **Толстяковим**

Балет під керівництвом

балетмейстера **Баланоті**

Сценичне оформлення й костюми **Петрицького**

Передвижна сцена по проекті **Калачева**

ЛЕБЕДИНЕ ОЗЕРО.

Фантастичний балет на 4 дії.

Муз. П. І. Чайковського

Постановка балетмейстера академічних театрів
Р. И. Баланоті.

Принц святкує свою повнолітність, оточений цілим вінком молодих гарних дівчат. Принцеса—мати раптом порушує його веселощі, нагадуючи про останній день його юнацького життя: на завтрашньому балу він мусить обрати собі наречену. Принц зажурився і, щоб розважити тугу, він з товаришами йде на лови лебедів, але й тут йому не пощастило. Лихий чарівник обернувшись на лебедів дівчат, що не захотіли кохати потворне чудовище. Тільки вночі знов вертається їм людський образ, але й тоді вони не мають волі, бо за ними невідступно стежить їхній лихий геній—чарівник. Врятувати від чар може тільки кохання юнака, що ніколи ще нікого не кохав. Принц зачарувався царицею лебедів, Одетою, і клянеться їй, що вічно кохатиме її. Лихий геній, підслухавши їхню розмову, вирішує всяко перешкоджати, щоби принц не зблизився з Одетою. Він приводить на бал свою доньку, Оділію, надавши їй образу Одети. Принц нічого не підозріває, з усіх дівчат обирає Оділію, але в останній момент він дізнається, що його обдурено, і гадаючи, що Одета наввіки залишиться під владою лихого генія, він покидає замок.

На озері теж горе. Одета, певна, що принц зрадив її, від туги хоче кинути в озеро, але появляється принц і благає не робити цього. Лихий геній радіє. Одета все-ж кидається в озеро і принц, не в силі перенести розлуки і знаючи, що своєю смертю він згубить лихого генія, кидається за Одетою. Лихий геній у муках гине.

Дієві особи:

Принцеса	Долохова
Принц. Зігфрід	Павлов
Його друг Бено	Непомнящий

Вихователь принца	Карсавін
Фон-Ротбар	Тарханов
Одета	Чаплигіна
Оділія	Стекл
Церемоніймейстер	Муравін
Шут	Непомнящий

Друзі принца	Муравін
	Іванів
	Кузнецов
	Константинов
	Маневич
	Соболь

Слуги, пажи, герольди, військо.

Дія I.

Па-де труа виконують:

Антонова, Левчинська, Чернишов.

Селянський вальс виконують:

Апонова (Гамсакурдія), Левчинська, Сомова, Яригіна, Трусовз, Маслова, Астрова, Рубіна, Пілер, Стрілова, Липковська, Дмитрієва, Штоль, Горн, Озолінг, Лісовицька, Шполянська, Корсарова, Чехова, Гасенко, Долохова, Лур'є, Жерлінська, Малець, Гольштейн, Свішнікова, Зільберман, Наливайко, Шумякова.

Дія II.

Вальс лебедів виконують:

Апонова, Сомова, Стрілева, Горн, Левчинська, Яригіна, Рубіна, Валінг, Трусова, Гамсакурдія, Гасенко, Нілер, Маслова, Липковська, Лісовицька, Астрова, Жерлінська, Корсарова, Штоль, Долохова, Чехова, Шполянська, Лур'є, Малець, Наливайко, Зільберман, Свішнікова, Гольштейн.

Дія III.

Вальс наречених виконують:

Апонова, Яригіна, Рубіна, Пілер.

Еспанський танок виконують:

Сомова, Стрілова, Чернишов, Маневич.

Венеціанський танок виконують:

Горн, Липковська, Озолінг, Чехова, Корсарова, Лісовицька, Гасенко, Жерлінська.

Венгерський танок виконують:

Гамсакурдія, Карсавін, Астрова, Дмитрієва, Трусова, Константинов, Кузнецов, Соболь, Іванов.

Дія IV.

Адажіо виконують:

Чаплигіна, Павлов.

Диригує І. Є. Вейсенберг.

Соло в оркестрі:

Скрипка	проф. В. І. Добржинець
Віолончель	А. Кассан
Оруга	В. М. Пушкарьова
Труба	Ф. Пархомів

Симфонічний концерт

Перший цикл ранкових недільників, оркестра Державної опери в складі 70-ти арт. під диригуванням народного арт. У.С.Р.Р.

Л. П. ШТЕЙНБЕРГА

Програм концерта у неділю 7 листопаду

Твори Рихарда ВАГНЕРА

Солісти: **Д. С. Базанов** (тенор)
С. Зубко (бас)

Відділ I.

1. Вступ і любовна смерть «Тріостан і Ізольтда»
2. Шопот л.су з опери «Зігфрід» в 1 раз.
3. Увертюра з опери «Мейстензінгери»

Відділ II.

4. Пісня Веєни з опери „Валькірія“ викон. **Д. Базанов**
5. Прощання Ватана й чарівний вогонь з опери „Валькірія“ викон. **С. Зубко**
6. а) Жалібний марш з опери „Загібел богів“

ДЕРЖДРАМА

Б. Ромашів.

ПУХКИЙ ПИРІГ

комедія на 5 дій (15 сцен)
переклад К. Кошевського.

Коромислів Ілля Овсієвич, директор банку **Марьяненко І.**
Софія Миронівна його жінка **Верхомієва Л.**
Коромислів Федір Овсієвич, голова Правління „Тіка“ **Петляшенко М.**
Ганна Семенівна, його жінка **Ожеговська Є.**
Плюхів Адам Іванович, Секретар банку **Кошевський К.**
Фаїна Петровна, його жінка **Шведенко Н.**
Мелкин Павло Павлович, Член Правління банку **Милютенко Д.**
Брунск Оскар Львович, завід. фінчасти **Гончаренко Я.**
Гусаків Гнат Миронович, завід. господ **Іванів Ю.**
Коркин, бухгалтер **Чарський Г.**
Кришкин, секретар ячєйки **Дехтяренко М.**
Рак Семен Яковлевич, комерц. дирек. „Тіка“ та „Арпи“ (Пилипенко М.)
Раїса Михайловна, його жінка **Горленко М.**
Кізяківський Іван Дем'янович, голова кооп. Т-ва „Пилуля“ **Гладко Ф.**
Обридайло Сергій Антиповіч, Комерсант **Юра Т.**
Кутійова Пріся Петровна, його сожит **Юрівна Т.**
Містер Пулс, пред. Акц. К-о Бродвей та С-ни **Демченко П.**
Штопкин, перекладавач **Іванченко А.**
Ріта Керн. (Маргарита Леонівна) **Варецька В.**
Опель, балетмейстер **Барвінська Т.**
Гудзонів (Фреді), актор **Козаківський Ю.**
 Пономаренко О.

Мирон Зонт, редактор журналу

„Червона куліса“ **Олександрів О.**
Яша Міндаль, піаніст **Уманець П.**
Струмлін, перукар **Кречет В.**
Фітільов, пом. режисера **Уманець П.**
Куксіна, стенографістка **Солонько В.**
Мрожинський, предст. Півден-промторгу **Спішинський**
 Пилипенко М.
Понді, господар цукарні **Коханенко Є.**
Кельнерша **Степанова К.**
Мейер, робітник „Червоної Зорі“ **Литвинів С.**
Агент Д. П. У. **Міхневич О.**
Агент К. У. К. Р. **Уманець П.**
Маша покоївка **Станіславська Л.**

Дія відбувається в 1922 році.

Постановка **Б. С. ГЛАГОЛІНА.**

Оформлення сцени худ. **А. Г. Петрицький.**

М. КУЛІШ

КОМУНА В СТЕПАХ.

п'єса на 4 дії с 12 епізодів)

Дієві особи:

Кошарний Роман, середняк хуторянин **Юра Т.**
Секлета, його жінка **Борисоглібська Г.**
Максим, їхній син **Гладко Ф.**
Тодоська, невістка **Верхомієва Л.**
 Шведенко А.
Свиридко її хлопчик *******
Кошавка **Коханенко Є.**
Ступа—Куркуль **Спішинський Ю.**
 Кречет В.
Чухало **Петляшенко М.**
Марина, дочка Чухала **Станіславська Л.**
Рогачка, бандит **Іванів Ю.**
Лавро, голова комуни **атуля О.**
Лука **Чарський Ю.**
Химка **Маслюченко В.**
Микишка **Кошевський К.**
 Пилипенко М.
Гарасько **Уманець П.**
Яшка **Милютенко Д.**
Аврам, циган **Іванченко А.**
Макар **Демченко П.**
 Рубчаківна О.
Мотринька **Кузьменко А.**
Пистина **Солонько В.**
 Коханова К.
Баба Лукія **Ожеговська Є.**
Дід Касьян **Олександрів О.**
Секретар Комуни **Костюченко.**
 Пилипенко М.
Піп **Кошевський К.**
Дідок **Кукурішник О.**
Хуторянин **Демченко П.**
Лірник **Ніговський С.**
Человік 1 **Дігтяренко К.**
 Міхневич П.
 Юрівна Т.
Дівчина **Миргород Т.**
Жінка **Степанова К.**
Салдатка **Степанова К.**

Комунари, куркулі.

Постановка заслуженого артиста

Республіки **ГНАТА ЮРИ.**

Сценічне оформлення худож. **М. Драк.**

музичний гротеск на 4 дії.

Халява	В. Кречет
Хома	П. Демченко
Горобець	Т. Барвінська
Сотник	М. Петлішенко
Сотниківка	О. Рубчаківна
	В. Солонько
	Л. Верховієва
Няня	В. Маслюченко
	Ф. Полунова
Хорунжий	Ю. Козаківський
Свирид	Т. Юра
Дорош	Є. Коханенко
Вільма	Д. Милутенко
Кумедник	К. Кошевський
Дід	Т. Юра
Баба	Г. Борисоглібська
Крамар з папером	О. Пономаренко
Крамар з „Тінолем“	І. Олександрів
Жебрачка	Л. Станіславська
Хлопець з шоколадом	Я. Трудлер
Половий	О. Пономаренко
	Н. Горленко
	Є. Черновська
	Є. Ожеговська
Перекупки	Т. Юривна
	Н. Шведенко
	В. Маслюченко
	К. Коханова
	Т. Миргород

інтермедія „Українізація“

Голова комісії	В. Спішинський
Члени комісії	А. Іванченко
	Я. Трудлер
Радянська панна	М. Пилипенко

інтермедія Адам і Єва

Адам	В. Кречет
Єва	Т. Барвінська
Янгол	П. Демченко
Бог	М. Пилипенко
Смерть	К. Діхтяренко
Ві й	С. Литвинів

„Ларьок“

Ларьок	Л. Костюченко
Цера-Соп	Г. Чарський

„Марс“

Марсіянці	Ю. Іванов
	Н. Шведенко
	С. Литвинів
	Л. Станіславська
	П. Уманець

інтермедія Наркомзем і коза

Наркомзем	С. Литвинів
Коза	І. Кукарешник

Інтермедія „Іхав козак за Дунай“

Козак	В. Кречет
Дівчина	Т. Барвінська

„Халандра“

Є. Вігил'єв В. Плетньов

Постановка заслужен. артиста **Гн. Юри.**

Оформлення сцени художника **А. Петрицького.**

Музика композитора **Н. Прусліна.**

Музичне виконання—квартет ім. Віл'йома:

п'єса на 4 дії.

Іван Стоножка, селянин не	
заможник	О. Ватуля
Ганна, його жінка	Є. Ожеговська
Вася, їх син	О. Пономаренко
Дід Юхим	Ю. Чарський
Сенього Смик, голова комне-	
заму	В. Кречет
Мусій Копистка, незаможник	
Заслуж. арт. реж.	Гнат Юра
Параска, його жінка	Н. Шведенко
Панько, секретар сільської ради	К. Кошевський
Гнат Гиря, куркуль	Т. Юра
Лизька, його дочка	Т. Барвінська
Годований, колишній драгун	М. Целипенко
Орина старчиха	Г. Борисоглібська
Микита	А. Іванченко
Дід з ціпком	Є. Коханенко
	Л. Верховієва
Манашки	Т. Юривна
Андрій	Ю. Іванів
Ларівон, наймит Гирин, глухо-	
німий	П. Міхнови
Незаможник	Ф. Гладко
Чоловік з кураєм	Д. Милутенко

Постановка зас. арт. респ. **Гн. Юри.**

Сценичне оформлення худ. **М. Драка.**

Государственный Краснозаводский театр
имени Раковского

„МАНДАТ“

ком. в 3 д. Ердмана

действующие лица:

Гулячкин	Шейн
Надежда Петровна	Линецкая
Варвара Сергеевна	Павлова
Ширкин Иван Иванович	Костровский
Анастасия Николаевна	Гамалей
Лишневская	засл. арт. Строева-
	Сокольская
Автоном Сигизмундович	Мальвин
Агафангел	Харченко
Сметанич	Савельев
Валериан	Олегов
Анатолий	Льдинская
Степан Степанович	Долохов
Фелицата Гордеевна	Виталь
Ильинкина	Сагина
Зархин Зотик Францевич	Хмыров
Ариадна Павловна	Агаджанова
Крантик Наркиз	Котляров
Гость	Палевский
Шарманщик	Ефремов
Человек с барабаном	Озимий
Женщина с бубном и попугаем	Шульженко
Отец Повсекакий	Беляев

Постановка главного режиссера

Нелли Влад

Сценическое оформление худ. **Б. Косарев**

Ведет спектакль **Жагировский**

Театр им. ШЕВЧЕНКО (быв. МУССУРИ)

гастроли заслуж. артиста Республики

Степана КУЗНЕЦОВА

Спектакль обслуживается коллективом русской драмы под режиссерством Ильченко.

Чужие

пьеса в 4 д. Потапенко

Дыбольшев, учитель гимназии . заслужен. артист
С. Л. Кузнецов

Марина Игнатьевна, его жена . К. Т. Туберозова

Константин, их сын Г. И. Базилевский

Колесина, их дальняя родствен. В. И. Кашинцева

Миша, брат ее В. К. Брейш

Уткина, богатая вдова Карская

Поморцев, отец ее Д. И. Ильченко

Людмила Карповна, его жена . В. Н. Ратомская

Завзятых, богатый помещик . . А. О. Зайченко

Крутонос Б. Д. Таубе

Раиса, экономка Н. Б. Наумовская

Аннушка, кухарка Л. А. Огиевская

Горничная Н. Юрьева

Постановка **С. Л. Кузнецова.**

Режиссер **Д. И. Ильченко.**

Пом. режис. **И. Г. Алпатов.**

Суфлер **С. Перцов.**

Тетка Чарлея

комед. в 3 д. Томаса, перев. Корша

Френсис Гесней В. А. Акимов

Снетлайг Д. И. Ильченко

Джек Гесней Г. И. Базилевский

Чарлей Вайкэм В. К. Брейш

Баберлэй заслужен. артист
С. Л. Кузнецов

Китти В. И. Кашинцева

Энни Л. А. Огиевская

Донна Люция К. Т. Туберозова

Элла Д. Ф. Ивина

Брассэт Б. Д. Таубе

Когда рыцари были храбры

ком. в 3 д. Марло

Лорд Гай-де-Вир	засл. артист	Хс
Витель, его лакей	Степ. Кузнецов	То
Баркер, буфетчик	Базилевский	Со
Видункомб, помещик	Зайченко	
Брайен, барон	Акимов	
Айсаке-Ахмедсон, финансист	Брейш	
Пастер Питер	Таубе	
Тетка лорда	Ильченко	
Ровина Эггингтон	Туберозова	
Милиссент	Карская	
Марджора	Ивина	
Кэт, дочь пастора	Юрьева	
Айхмедсон, дочь финансиста	Огиевская	
Элис Баркер, горничная	Кашинцева	
Герольд	Худякова	
	Арский	

Постановка **С. Л. Кузнецова**

Режиссер **Д. И. Ильченко**

Пом. режиссера **И. Г. Алпатов**

Суфлер **Перцов**

Хорошо сшитый фрак

ком.-сатира в 4 д., пер. Федоровича.

Министр	Зайченко	
Рейнер	Акимов	
Ревекка—жена его	Наумовская	Со
Эмма, их дочь	Ивина	Чл
Лаура	Туберозова	Ра
Зильберберг	Базилевский	
Ушико	Таубе	
Галь	Ильченко	
Кюршнер	Арский	
Турнер	Михайлов	Аде
Лили	Огиевская	Сва
Зонберг, писатель	Брейш	Ян
Губер, портной	Таубе	Бог
Ирена, его дочь	Карская	Смс
Антон Мельцер	засл. артист	В
	Степ. Кузнецов	

Постановка **С. Л. Кузнецова.**

Режиссер **Д. И. Ильченко.**

Пом. режис. **И. Г. Алпатов.**

Суфлер **Перцов**

Зал Державної Книгозбірні ім. Короля

Середа 4 листопаду 1925 р.

Концерт піаніста Еліна

у програм входять

I від. Бах-Ліст-Органна прелюдія та друга А-г
Бетховен-Соната ор. 110 As-dur
Шопен 6 етюдів ор. 25.
II від. Прокоф'єв Соната № 2
Ліст Masena
Вагнер-Ліст-Тангейзер.

Початок о 8 1/2 год. веч.

Адміністратор **Володимир Адель**